

V KRVAVÉM PÁSU

JAKUB MAŘÍK

**KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

UTSS Salamis

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu

Připravujeme

V mrtvé zóně
V jámě lvové

V nefritové kleci
(sbírka povídek)

V KRVAVÉM PÁSU

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2022

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-330-8 (pdf)

„Vítej na novém postu, Alexeji.“

Desátník Alexej Kozlov se rozhlédl po stísněném operačním centru. Teď už chápal všechny ty vtípky o klaustrofobii a příliš dlouhých nohách, které musel poslouchat celou cestu na stanici FOS-17. Velín byl tak malý, že se svým novým kolegou, podporučíkem Balanem, budou muset koordinovat asi i otáčení židlí.

Stanice FOS – *Forward Observation Station* – byly dítkem programu *Beacon*, který UTF spustila před čtyřmi lety. Válka s Korzáry v té době vstoupila do nové fáze, kdy se po průzkumných *Explorerech* a nákladních lodích začaly ztrácet i bojové lodě UTF. Korzářských útoků výrazně přibylo, a zatímco před přezbrojenou nákladní lodí se stále dalo utéct, střet s fregatou nebo lehkým křižníkem *Liberator* byl pro většinu civilních plavidel osudný. Záhadný nepřítel sílil a UTF o něm nevěděla o moc víc než před šesti lety, kdy nevyhlášená válka začala.

Bylo potřeba zjistit, kdo jsou, proč s námi bojují a kde se nacházejí jejich základny a planety, a na poslední otázku měl odpovědět projekt *Beacon*.

V neosídlených soustavách na hranici kolonizovaného vesmíru byly v nejvyšším utajení vybudovány skryté senzorové stanice s minimální posádkou. Každá z vybraných soustav nabízela něco,

co by Korzáry mohlo zaujmout – plynné obry s vysokým obsahem hélia-3 v horní atmosféře, planety v kolonizovatelném spektru a asteroidy s ložisky cenných kovů a transolaritu – a FOS stanice měly číhat na korzářská plavidla, která do nich mohla zavítat. Případný návštěvník pak byl po celou dobu pobytu v soustavě bedlivě sledován, a když ji opustil, citlivé senzory zaznamenaly odletový vektor a přibližnou délku jeho skoku.

Bohužel stejně jako u většiny dalších raných projektů, které měly odhalit korzářská tajemství, výsledky projektu *Beacon* byly přinejmenším rozporuplné. Za celou dobu své existence zaznamenal pouze sedm korzářských plavidel, ve všech případech přezbrojené pozemské lodě, a jejich odletové vektory vždy směřovaly do kolonizovaného prostoru. Poloha domovské planety Korzárů zůstávala tajemstvím.

Podporučík Balan se usadil na své místo před sensorovou konzolí a pokynul Alexejovi, aby udělal to samé.

„Předpokládám, že tu není nic, co bys neznal?“ zeptal se Balan.

„Ne, pane.“

„Výborně, až na to pane. V příštích třech měsících tu spolu strávíme příliš mnoho času na to, abychom se tady mačkali s hodnotami. Pokud nebudeme mít na odposlechu admirála, stačí Ionel.“

„Dobře... Ioneli.“

Balan ho poplácal po rameni, než se teatrálně plácl přes čelo. „Málem bych zapomněl.“ Z přihrádky pod konzolí vytáhl tablet a podal ho Alexejovi. „Tady máš dárek na uvítanou.“

Alexej tablet zapnul a na obrazovce hned naskočil dlouhý sloupec ikon textových dokumentů. „Manuály?“ zeptal se váhavě.

„Proboha, Alexeji, říkal jsem, že je to dárek, ne trest. Jsou to knihy.“

„Knihy?“ zopakoval nechápavě Alexej.

„Přesně tak. Thrillery, kriminálky, možná i špetka červené knihovny. Regule zakazují poslech hudby a sledování filmů, protože bys mohl přeslechnout zvukové upozornění senzorů, ale nad čtením šéf přimhouřil oči,“ vysvětlil mu Balan. „Jen se o nich hlavně nebav s Paiem.“

„Proč? On to neschvaluje?“

„Schvaluje, sám jich přečte tucet měsíčně, ale i když mu táhne na padesátku, dodnes nepochopil, co znamená spoiler. Řekni mu, že čteš detektivku, a on s tebou klidně začne probírat, kdo je vrah.“

„Aha.“

Alexej převzal tablet a položil ho na malou poličku vedle svého sedadla, kde podle tmavých kruhů obvykle stával hrnek s kávou. Slyšel, že personál FOS stanic bývá trochu výstřední, zvláště když tam dobrovolně trávili víc turnusů za sebou. Alexej tu měl sloužit tři měsíce a nemínil k nim přidat ani den.

Hlasitě zapípání senzorů.

Alexej se napřímil, ale pak si koutkem oka všiml Balanova nevzrušeného výrazu a trochu se uklidnil. Určitě to bude nějaký test pro nováčka.

Podíval se na obrazovky před sebou.

„Podezřelý kontakt, vzdálenost třináct tisíc kilometrů.“ Když Balan dál mlčel, Alexej to vzal jako výzvu k upřesnění informací a zaměřil na zmíněnou oblast dálkové optické senzory. „Kontakt zaměřen. Je to... asteroid.“

„Alexeji, dovol, abych ti představil Bernarda,“ usmál se Balan. „Bernardo má železníkové jádro a dostatečnou masu, aby si ho náš zaměřovací počítač spletl s nepřátelským plavidlem. Než odsud odletíš, potkáš se s ním ještě několikrát.“

„A nebylo by lepší označit ho jako identifikovanou anomálii, aby ho počítač ignoroval?“ zeptal se Alexej, kterému se příliš nezamlouvala představa, že ho bude lekat neškodný asteroid.

„Možné by to samozřejmě bylo,“ přikývl Balan. „Ale kdo nám zaručí, že se za ním neschovává korzářský *Explorer*? Kdepak, Alexeji, tohle je jedna z věcí, které si musíš zapamatovat ty, a ne počítač. Podobné tu máme ještě dva, šéf je pokřtil Lee a Vin. A pak je tu ještě Chico. Ten má pro změnu krásně hladkou plochu s tak vysokým albedem, že když na ni světlo dopadne pod správným úhlem, počítač si to občas splete se zážehem trysek. To je pěkně zákeřnej hajzlík, který většinou nenápadně proletí kolem a poplach spustí jen v jednom z deseti –“

Další zapípání senzorů.

„Omlouvám se, hned počítači potvrdím, že je to planý poplach... Ioneli?“

Podporučík Balan se opřel o okraj terminálu a naklonil se k obrazovce. „Alexeji, chlapče, nezamítla náhodou tvoje máma hypotéku cikánský čarodějnicí nebo tak něco?“

„Cože?“ zamračil se nechápavě Alexej. „Co je tohle za otázku?“

„Jen si říkám, jak moc musíš být prokletý, když tu nejsi ani deset minut, a máme první potvrzený kontakt v historii stanice. No nekoukej tak na mě a zjisti mi o tom kontaktu všechno, co jde!“

Balan se natáhl ke staničnímu interkomu a podržel na něm tlačítko, dokud se na obrazovce neobjevila tvář velitele stanice. Poručík Saputro měl rozčuchané vlasy a ospale pomrkvával.

„Co se děje, Ioneli?“

„Máme tu kontakt.“

Saputro zamžoural na staniční hodiny a zamračil se. „Zatraceně, Ioneli, ty mě budíš kvůli Bernardovi? Tos nemohl nováčkovi rovnou říct, co je zač?“

„Jedině pokud se Bernardo naučil skákat hyperprostorem.“

„Moment.“ Poručík Saputro zavřel oči, třikrát se zhluboka nadechl, a když oči znovu otevřel, byly o poznání soustředěnější. „Dobře. Už máme optické zaměření?“

„Zatím ne, pane,“ odpověděl Alexej, který u velitele stanice raději přešel do formálního oslovení. „Kontakt se objevil pět set čtyřicet tři tisíc kilometrů na okraji vnitřního systému.“

„Nemohla zásobovací loď dorazit dřív?“ zeptal se Saputro.

„Ta se neukáže dřív než za pět dní,“ zavrtěl Balan hlavou. „A výron Rubbiovy radiace byl na nákladní loď příliš velký.“

„O kolik větší?“

Balan se podíval na Alexeje, který promptně odpověděl: „Podle počítače je plavidlo větší než lehký křižník, ale menší než raketový křižník.“

Zatím máme jen kusé informace, ale počítač už je porovnává s databází, a žádné třídy nepřihradil víc než dvacet procent. Nejlepší shoda je u...“

„Kontakt se hýbe a nabírá kurz naším směrem!“ přerušil ho Balan. „Letí přímo na nás a ignoruje všechny zájmové oblasti.“

Alexej se podíval na jeho obrazovku. Zájmové oblasti – v jejich případě jeden plynný obr a pět asteroidů s dostatečným obsahem vzácných kovů, aby si jich všimly i dálkové senzory – byly na mapě soustavy vyznačeny modře, ale červená linka předpokládaného kurzu neznámého plavidla se k nim ani nepřiblížila. Museli vědět, že tu jsou, protože asteroid, uvnitř kterého se skrývala stanice FOS-17, byl vybrán právě pro svou nezajímavost. Kovové prvky stanice byly v porovnání s masou asteroidu zanedbatelné, reaktor byl odstíněný a veškeré aktivované senzory běžely jen v pasivním módu.

Věděli, že tu jsou, a věděli to dřív, než skočili do soustavy.

Velitel stanice si zjevně myslel to samé, protože se natáhl mimo obraz a napříč stanicí se rozezněly poplašné sirény a výzva k evakuaci.

„Ioneli, spoj se s *Israelem Putnamem* –“

„Veliteli, *Putnam* včera odletěl,“ upozornil ho Balan. „Teď nám záda hlídá *John Marshall*.“

„Jistě, jistě, *John Marshall*.“ Saputro zatřásl hlavou, jako by tím chtěl potrestat své ospalé paměťové synapse, že mu posílají špatné informace. „Pošli zprávu kapitánu Ashburryové, ať okamžitě skočí do soustavy. Informuj ji, že tu máme nepřátelský kontakt neznámé třídy a že se chystáme evakuovat.“

Balan si nasadil sluchátka a začal diktovat do mikrofonu, ale zarazil se hned, jak vyslovil jméno příjemce. „Veliteli, neznámé plavidlo na nás právě zaměřilo komunikační laser.“ Balan se podíval na obrazovku komunikační stanice. „Pouze text.“

Nepatrná šance, že o nich nepřítel neví, se právě rozplynula. Když někdo použije komunikační laser, musí mít sakra přesnou představu, kde se nachází příjemce.

„Korzárům je najednou do řeči? Co nám chtějí, Ioneli?“

„Poslali jen pár písmen a čísel... počkat, to je služební číslo UTE,“ řekl překvapeně Balan. „TRMEX 5891-92.“

Jakmile to číslo velitel Saputro uslyšel, prudce se předklonil. „Zopakuj mi to, Ioneli.“

„TRMEX 5891-92.“

„No to mě...,“ hlesl Saputro. „Kozlove, už jsme kontakt zaměřili optikou?“

„Ano, pane, ale je příliš daleko, abychom rozeznali detaily,“ odpověděl Alexej.

„Nepotřebuji detaily, ale jeho barvu. Můžete mi říct, jestli je to plavidlo světle modré?“

Alexej si přiblížil pár pixelů obklopených nekonečnou temnotou. Při zvětšení se spojily do jediného rozpitého bodu. Modrého bodu. „Ano, veliteli. Plavidlo je modré.“

„Ioneli, uprav zprávu. Zdůrazni, že neznámý kontakt nemusí být nepřátelský a že může jít o plavidlo z Marzanny-3.“

„Provedu, veliteli.“

Když se Saputro znovu opřel, na rtech mu pohrával náznak úsměvu.

„Calderoni, ty jeden starý lišák,“ zamumlal tak tiše, že ho Alexej skoro neslyšel. „Do čeho jsi mě to zase navezl?“

Marhoul seděl na okraji postele, díval se na sako své uniformy a poslouchal puštěnou sprchu. Po třinácti dnech na palubě *Salamis*, kde sprcha nabízela jen tiše vypouštěnou vodní mlhu, byl hukot tekoucí vody až hypnoticky uklidňující. Vesmírná stanice UTSS *Cartagena* udržovala geostacionární pozici nad planetou, kde oceány zabíraly více než osmdesát procent povrchu, a přestože i tady voda procházela neustálým recyklačním koloběhem, nedaleký přírodní zdroj dovozoval i menší plýtvání.

To provozovateli hotelu na sedmé palubě samozřejmě nebránilo, aby si za sprchu naučtoval tak vysoký příplatek, že by si za něj na jiné stanici mohl najmout druhý pokoj.

Zurčení vody utichlo. Když se o chvíli později otevřely dveře koupelny, na stříbrné hvězdě na límci saka se krátce objevil nový odlesk.

„Zase ztracený v myšlenkách?“ zeptala se Heather, když ho zezadu objala kolem krku.

Marhoul se jen pousmál a pohladil ji po předloktí. Klonované kožní štěpy dávno splynuly s pokožkou, která unikla ohni, pouhým okem by je rozeznal jen odborník, ale na dotek ošetřená místa stále poznával. Přesvědčoval ji skoro měsíc, aby na tu operaci šla. Nakonec to skončilo kompromisem, kdy Heather

souhlasila s odstraněním zjizvené tkáně na pažích a trupu, ale ponechala si jizvu na pravé tváři.

„Jen každodenní připomínka, co jsem udělala, co mě to stálo a co mi to přineslo,“ pověděla mu tehdy.

Marhoul to coby bývalý mariňák chápal. Jizvy byly součástí vojenského řemesla odnepaměti a nevymýtila je ani kosmetická chirurgie. Každý mariňák dokázal barvitě popsat, jak k těm svým přišel, a když náhodou z boje vyvázl bez šrámu, pořídil si alespoň tetování. Těla některých veteránů by se kvůli nim dala považovat za oficiální historické prameny.

Heather jeho pohled sledovala k saku a pak ke stříbrné velitelské hvězdě. „Myslela jsem si, že už je to za námi.“

„Hmm?“

„Ty víš, o čem mluvím.“ Heather mu poklepala ukazováčkem na spánek. „Někde tady si pořád myslíš, že jsi mě využil. Důvěrník oběti, nadřízený důstojník, možná kombinace obojího? Ale když trochu zapátráš v paměti, určitě si vzpomeneš, že první krok jsem udělala já. No, spíš pět prvních kroků, než sis přestal hrát na nedostupného.“

„Pět?“ Marhoul se otočil a překvapeně se na ni podíval. „Já vím jen o dvou.“

„V tom případě odvolávám pana nedostupného a nahrazuji ho panem nedůvtipným.“

Marhoul jen zavrtěl hlavou a políbil ji na tvář. „Kdo bude dnes odcházet jako první?“

„Dnes to budu já.“ Heather se podívala na hodiny na stěně. „A budu sebou muset trochu hodit, jinak mě Korpiová přetrhne jako hada.“

Heather se začala rychle oblékat. Byla to právě její uniforma komunikační specialistky, kvůli níž nemohli pronajatý pokoj

opustit společně. Zástupce kapitána ve společnosti pohledné specialistky by brzy vzbudil pozornost, a kdyby si někdo všiml, že se na obou uniformách skví jméno UTSS *Salamis*, dostali by se hned do řečí. Heather zvažovala, že by se ještě na palubě *Salamis* převlékla do civilního oblečení, ale rychle to zavrhla, protože pak by ji kolegové začali drbat dřív, než by prošla přechodovou komorou.

„Potíže v práci?“

„Kéž by,“ povzdechla si Heather, než si zipem zapnula sako. Marhoul jí ho tiše záviděl. Důstojníci ve jménu tradice stále používali saka se sadou naleštěných knoflíků, které se zapínaly o poznání pomaleji. „Vědátoři z flotily před třemi dny nainstalovali nové komunikační systémy, aby trochu sladili naši a sépianskou techniku, a Korpiové se na tom pořád něco nezdá. A když se něco nezdá komunikačnímu důstojníkovi, okamžitě volá komunikačního specialistu, a protože jsem jediná, kdo se kdy vrtal ve skutečné sépianské lodi, vždycky si vyžádá mě.“

„Na ty řeči o Sépianech si dej v příštích několika dnech pozor,“ varoval ji Marhoul. „Oficiálně si říkají Gasbivacephové a já bych jim nerad vysvětloval, co ta přezdívka znamená.“

„Dost pochybuji, že bych se k nim v nejbližší době dostala na doslech,“ ušklíbla se Heather.

„Na palubě povežeme i pár lidí z diplomatického sboru, takže pokud nechceš absolvovat přednášku o korektnosti, raději si dávej pozor.“

„Rozkaz, veliteli.“ Heather si uhladila vycházkovou uniformu a otočila se kolem dokola. „Jak vypadám?“

„K nakousnutí.“

„Lichotníku.“

Heather odešla ke dveřím na chodbu, položila dlaň na otevírací panel a naposledy se otočila. „Dám ti vědět, jestli je čistý

vzduch. Nebo jak říkáte vy mariňáci – provedu rekognoskaci terénu, identifikuji hrozby a zhodnotím rizika spojená s exfiltrací.“

Marhoul se zasmál. „Heather, já se z tebe jednou zblázním.“

„Ne, Jane.“ Heather se stále usmívala, ale do očí se jí vplížil vážný výraz. „To já bych se zbláznila, kdybys tu pro mě nebyl.“ Poslala Marhoulovi vzdušný polibek a rychle vyklouzla ze dveří.

„Nevěřte mimozemským ďáblům!“

„Hanba UTF!“

„Bůh vás vidí a pláče zklamáním!“

Hlouček demonstrantů v zářivě bílých oblecích, kterými se hrdě hlásili k církvi nového Edenu, mával transparenty, pokřikoval stále stejná hesla a ostřížím zrakem hledal každého, kdo o ně projeví byť sebemenší zájem. Když se ráno v odletové hale *Cartageny* objevili poprvé, troufale se usadili přímo uprostřed příletové haly a pokoušeli se oslovit každého, kdo šel okolo. O pár hodin později už se mačkali u stěny a skandování doprovázely nepřátelské pohledy na staniční policisty. Ti se opírali o stěnu na druhé straně místnosti, dost daleko, aby je nikdo nemohl obvinít ze šikanování, ale dost blízko, aby je mohli během pár sekund rozehnat. Nudnou hlídku si krátili experimentem, kolika způsoby jde náboženským fanatikům ukázat vztyčený prostředník, aniž by si toho všiml někdo jiný než oni.

Jerzy Zaleski se opíral o zábradlí promenády nad příletovou halou a demonstranty sledoval, protože nic lepšího se tady dělat nedalo. Ke *Cartageně* před hodinou dorazil kolonizační konvoj Jihoamerické unie a letová kontrola, která musela zorganizovat současné přesuny posádek, zásob a dalšího materiálu na sedm

nových lodí, jeho odlet na *Salamis* odložila. Zpoždění začalo na třech hodinách a od té doby se častěji zvyšovalo, než snižovalo.

„Hele, Jerzy, vidíš toho Sépiana?“ Jeho věčný stín Henry Callahan na *Cartageně* samozřejmě uvízl taky. „Ten už se docela povedl, ne?“

K protestujícím edenitům se přidala pětičlenná skupinka s novými cedulemi a stejný počet mužů v bílých oblecích se oddělil od davu a zamířil pryč z odletové haly. Neustávající vyřvávání dávalo hlasivkám pořádně zabrat, ale ovečky samozvaného proroka Avрила Toussainta taková maličkost nemohla zastavit. Kdyby jim jejich svatý otec řekl, že mají nazí demonstrovat na severním pólu, ještě by se polévali studenou vodou, aby zmodrali co nejdřív.

Zaleski kritickým pohledem zhodnotil rohatou postavu s obličejem ověnčeným chapadly a obříma černýma očima bez bělma a duhovek. „Ujde. Jen to trochu přehnali s těmi beraními rohy. To už mu klidně mohli přidat i netopýří křídla.“

„Víš, jak to u křesťanských sekt chodí. Démon bez rohů je pro ně jako zrzka bez pih.“ Callahan se zarazil. „Hele, Jerzy, další jehňátka na porážku.“

Nenápadně ukázal do haly a Zaleski si hned všiml páru v civilním oblečení. Drobná černovláska a černochoch s nakrátko zastřiženými vlasy mířili k odletovému terminálu a museli projít kolem demonstrantů. Edenité si jich hned všimli. Několik hodin protestů je už naučilo, že uniformovaní příslušníci United Terra Fleet jsou tvrdý oříšek, ale civilistům odolat nedokázali.

Když na dvojici zavolali, černochoch udělal to nejhorší, co mohl – otočil se jejich směrem a odpověděl. Edenité se k němu hned sletěli jako vosy. Obestoupili ho ze všech stran, černovláska na poslední chvíli stačila uskočit, a civilista se v moři bílých obleků na pár sekund úplně ztratil.

Staniční policie zareagovala téměř okamžitě. K hloučku přiběhli tři policisté a po krátké, ale plamenné výměně názorů, kdy na demonstranty několikrát výhružně ukázali elektrickými obuškami, se vztekající se edenité vrátili na své místo. Černoch vypadal lehce otřeseně, ale rychle se vzpamatoval. Poděkoval policistům, uhladil si oblečení a o poznání rychleji pokračoval k odletovému terminálu. Černovláska se k němu po cestě naklonila a něco mu řekla. Asi mu vyčítala, že jen pitomec se pouští do řeči s fanatiky.

„O stovku, že jsou to ti diplomati, které povezeme na *Salamis*,“ navrhl Callahan.

„Zapomeň. Nikdo jiný než diplomati není tak naivní, aby zkoušel debatovat s Toussaintovými fanatiky.“

Zaleski se odstrčil od zábradlí, protáhl si záda a podíval se na obří panoramatické obrazovky na stěně, které ukazovaly lodě v okolí *Cartageny*. Jihoamerický konvoj tvořilo šest plavidel – dvě nákladní, dva lehké křižníky třídy *Liberator*, dvě průzkumná plavidla *Explorer* a servisní loď, která vypadala jako pavouk s dlouhými nohama složenýma na břicho. Jihoamerická unie musela do kolonizovatelné soustavy vkládat velké naděje, když tam posílala tak početný konvoj.

Jedna z obrazovek se rozdělila, když ke stanici dorazilo nové plavidlo, a Zaleski při tom pohledu vztekle zaklel.

„Co se děje, Jerzy?“

„Tak se podívej sám, co nám kočka přitáhla před dveře.“

Callahanovi stačilo pár sekund, aby zdroj Zaleského podráždění našel na obrazovkách. „To je *Dragon*.“

„Jo, to je,“ zavrčel Zaleski. „Ty hnusný bestie nemůžu vystát. Jen tu obludu vidím, otvírá se mi kudla v kapse a nejradši bych do něčeho praštil.“

„Není moc zdvořilé takhle pomlouvat cizí loď,“ ozval se jim za zády podrážděný hlas.

Zaleski se otočil a podíval se na zamračenou techničku. Jako uhel černé vlasy měla svázané do dvou copů a na hlavě měla černý klobouček se stříbrnou krepkou, který určitě nebyl standardním doplňkem její uniformy. Nasupeně přišla k Zaleskému a zapíchla mu prst do hrudi. „Jak by se vám líbilo, kdybych takhle mluvila o vaší...“ Podívala se na jmenovku vedle svého prstu a zarazila se. „Och. Netušila jsem, že jste ze *Salamis*.“

„To jsem, ale to neomlouvá, co jsem řekl, i když to mělo být jen mezi námi dvěma,“ odvětil Zaleski. Callahan při té změně tónu nepatrně povytáhl obočí.

„Jste jediná loď UTF, která kdy bojovala proti *Dragonu*,“ řekla trochu kající technička. „Chápu, že pro vás musí být... nepříjemné vidět jednu ze sesterských lodí.“

Salamis se s křižníkem třídy *Dragon* střetla před čtyřmi měsíci u Gammy Crucis. UTSS *Tiamat* byla nejsilnější lodí, jakou kdy Korzáři unesli, a *Salamis* z bitvy vyvázla jen díky velkému štěstí. Těžce poškozená *Tiamat* zůstala na okraji koróny rudého obra a analytici rozvědky předpokládali, že si stará hvězda těžký křižník přitáhla blíž a kompletně ho spálila.

„No, příjemné to není určitě,“ souhlasil Zaleski. „Flotila jich má jen čtrnáct... teda teď už třináct, ale tohle je třetí, co od té doby vidím, a to *Salamis* strávila měsíc v doku na Zemi. Vyvolává to vzpomínky, které bych raději nechal spát.“ A protože s těmi vzpomínkami nepřeháněl, raději rychle otočil list. „Vidím ale, že tenhle *Dragon* má jinou příď než *Tiamat*. Nevíte proč?“

Technička se při té otázce celá rozzářila. Neexistovalo vděčnější téma než různá vylepšení plavidla, na němž sloužíte. Zatímco doma na Zemi by nezávazná konverzace začínala neutrálním

okomentováním počasí, technici ve flotile rozbíjeli ledy dotazy na výkon transolaritových reaktorů.

„*Amaru* je jediný *Dragon* ve flotile, který nepoužívá *Hailstorm*, ale náš vlastní zbraňový systém *Lightstorm*. Je to nejvýkonnější a nejdělsí elektromagnetické dělo, jaké kdy kdo vyrobil. Má osmdesát šest urychlovacích prstenců a vlastní reaktor. Proč mít tři těžká děla a torpédometry, když stejného výsledku dosáhnete jediným výstřelem?“

„A jakou má kadenci? Nabití tolika magnetických prstenců musí chvíli trvat,“ zeptal se Zaleski.

„Jedenáct minut. Jistě, je to dlouho, ale tu zbraň nenavrhl, aby musela střílet dvakrát. Křížník prostřelí skrz naskrz.“

„Už má štíty?“

„Instalaci dokončili před týdnem. Teď už si na ni Korzáři se svými EMP torpédy nepřijdou.“

„Musíte být na svoji loď hrdá...“ Zaleski se podíval na její jménovku. „B. Orellanová. Co znamená to B? *Bella*?“

Když to Callahan slyšel, málem obrátil oči v sloup. O to víc ho překvapilo, když se technička upřímně usmála.

„Skoro. Jsem Belinda. Belinda Orellanová.“

„Já jsem Jerzy Zaleski,“ představil se Zaleski a pak se značným odstupem dodal: „A on je Callahan.“

„Ráda vás poznávám, Jerzy. Ale ne, *Amaru* není má loď, i když bych se tomu vůbec nebránila. Já sloužím na *Pedru Pauletovi*.“

„Servisní loď? To znamená, že odlétáte s konvojem?“

Orellanová přikývla. „Přesně tak. Příští dva měsíce strávíme v soustavě Marajó – šestnáct planet, z toho pět v kolonizovatelném pásmu, víc než osmdesát větších měsíců a tři asteroidové pásy. Spousta míst ke zmapování. Proto s námi vláda pro jistotu posílá *Amaru*, kdyby se o soustavu zajímali i Korzáři.“

„A co přesně na *Pauletovi* děláte?“

„Starám se o hydrauliku v jisticích ramenech.“

Zaleski pokynul k nedalekému baru a Orellanová souhlasně přikývla.

Callahan se je chystal následovat, jen aby narazil na strategicky vystrčený loket. „Já zatím počkám tady,“ řekl a snažil se moc nesípat. Kvůli výškovému rozdílu se mu loket zapíchl těsně pod hrudní kost. „Uvidíme se u terminálu.“

Zaleski jen neurčitě kývl, zatímco se vyptával na hydraulická ramena servisní lodi, která se dokázala roztáhnout a sevřít i mnohem větší plavidlo, aby ho pak bezpečně odnesla hyperprostorem.

Callahan počkal, dokud nebudou z doslechu, než nabručeně zamumlal: „A hlavně se jí nezapomeň pochlubit, jak tě málem do zadku kousla mimozemská opice.“

Desátník Stamatov se vyklonil do strany, rychle přes hledí FN-3 SPEAR zkontroloval chodbu za průlezem a stáhl se zpátky.

„Čisto.“

Poručík Codrescuová si to rychle ověřila a pak zbylým dvěma mariňákům pokynula, ať zaujmou pozice na druhé straně dveří. Desátník Stamatov proběhl průlezem a přitiskl se ke stěně za nosníkem. Podporučík Labaničová šla hned za ním a zaklekla za vystouplým lodním žebrem. Codrescuová pár sekund počkala, jestli si nevšimnou ničeho podezřelého, a pak je opatrně následovala.

Poslední sekce chodby před skladištěm číslo pět byla rovná jako laserový paprsek a jediné možné úkryty obsadili její mariňáci. Narušitel se musel schovávat mezi kontejnery ve skladišti. Nebo lépe řečeno tam na ně číhal. Od začátku jim bylo jasné, že tenhle narušitel se vzdávat nemíní.

Codrescuová zapnula vysílačku. „Týme dva, ohlaste se.“

Bez odpovědi.

Druhý tým do skladiště mířil z opačné strany. V pětce se nacházely převážně náhradní díly, a proto skladiště mělo i druhý vchod, aby se z něj materiál snáz přenášel k pohonnému systému na zádi lodi. Codrescuová si byla téměř jistá, že neslyšela žádnou střelbu, ale výstřel z pistole mezi dvěma spuštěnými přepážkami

by přeslechnout mohla. Dokázal by narušitel zneškodnit celý tříčlenný tým, aniž by jediný z mariňáků stihl vystřelit z mnohem hlasitější FN-3? Přestože se jí to nechtělo přiznávat, v tomto případě zněla odpověď ano.

„Týme dva, ohlaste se,“ zopakovala.

Dvě statická kliknutí vysílačkou, standardní potvrzení, když jste nemohli mluvit.

„Jste na pozici před skladištěm?“

Dvě kliknutí.

„Narušitel je blízko?“

Krátké zaváhání a pak další dvě kliknutí.

Dobře. Pokud byl narušitel na druhé straně skladiště, bude pro ně průnik bezpečnější.

„Na můj pokyn jdeme dovnitř,“ řekla Codrescuová na společném kanále. Pro svůj tým zvedla ruku a odpočítávala na prstech.

„Za tři... dva... jedna... teď!“

Stamatov vběhl do skladiště a přikrčil se za nejbližším kovovým kontejnerem, ve kterém se podle popisky skrývaly náhradní díly pro komunikační laser. Když nikoho neviděl, opatrně vykoul přes okraj kontejneru. Na opačné straně skladiště uviděl mohutnou postavu v bojovém obleku, jak se kryje za dalším vysokým kontejnerem. Mariňák ukázal rukou doprava.

Stamatov se otočil, namířil naznačeným směrem a mávl na zbytek týmu, aby ho následoval.

Poručík Codrescuová zkontrolovala, jestli vpravo nikoho nevidí. Jen další kontejnery a hromady titanových plátů a záplat. A stíny, spousta stínů. Skladiště teď osvětlovalo jen několik červených světel na stropě a mezi kontejnery tak vzniklo vyložené stínové moře, kde by se někdo s digitální kamufláží mohl klidně schovávat i metr od vás, a stejně byste ho neviděli.

Pak si uvědomila, že mariňák na druhé straně skladiště je sám.

„Dvojko, kde je zbytek týmu?“

Mariňák se na ni krátce podíval, než bez sebemenšího varování zvedl pušku a vypálil na Stamatova. Desátník ani nestihl zareagovat a schytl čistý zásah do hlavy.

„Zpátky, zpátky!“ zakřičela Codrescuová.

Mariňačky se rychle stáhly zpátky za dveře. Během ústupu po nepřátelském mariňákovi několikrát vystřelily, ale ten se mezi kontejnery ztratil dřív, než se Stamatov složil na zem.

„Parchant jeden zákeřnej,“ ulevila si podporučík Labaničová, když se přitiskla ke stěně za rámem dveří.

Codrescuová jen souhlasně zabručela a opatrně se rozhlížela po části skladiště, na kterou ze svého úkrytu naproti Labaničové viděla.

Tiché zarachocení za zády, jak se něco kovového kutálelo po roštu podlahy.

Codrescuová se otočila, jen aby spatřila granát, který o zlomek sekundy později spustil.

„Všichni jste mrtví,“ ozval se na společném kanále nevrlý hlas. „Tedy s výjimkou Coldwella, ze kterého je teď chodící toaster.“

Mariňačky s mírným podrážděním sledovaly, jak se ze servisního tunelu na chodbě souká postava v bojovém obleku s hodnotným označením majora. Gelu se narovnal a zamračil se na své podřízené. Do výcvikového režimu přepnutá digitální kamufláž byla posetá rudými skvrnami, které označovaly místa, kde cvičný granát narušil bojové obleky. Gelu párkrát ťukl do FACu na předloktí a odblokoval znehybněnou zbroj desátníka Stamatova. Rotmistr Coldwell mezitím opustil úkryt ve skladišti a z ústí protější chodby se vynořil zbytek druhého týmu.

„Poručíku Codrescuová, vaše družstvo se dopustilo dvou kritických chyb,“ pokračoval Gelu. „Víte, o jaké chyby šlo?“

Codrescuová se podívala na servisní tunel. Byla si stoprocentně jistá, že byl zavřený, když kolem něj procházeli, ale nechala si to pro sebe. Měla silné podezření, že kdyby to zkusila použít na svou obranu, Gelu by jí připomněl, že ho zkontrolovali jen pohledem, a ne fyzicky. Nepřekvapilo by ji, kdyby byl celou dobu odemčený a na místě ho držel jen major, aby tím pak mohl umlčet případné výmluvy.

„Nehlídali jsme si záda.“

„Správně,“ přikývl Gelu. „Nesmíte zapomínat, že nejpravděpodobnějším narušitelem by byl jeden z techniků, a nikdo nezná *Salamis* lépe než oni. Jestli je tu servisní tunel, kabelová šachta nebo jen pár centimetrů volného místa za nějakým agregátem, budou o tom vědět a využijí to proti vám. A technik s korzářskými nanity v hlavě je stejně nebezpečný jako mariňák. Mám pravdu, Coldwelle?“

„Vy vždycky, majore,“ potvrdil Coldwell, který měl nemilou čest se s jedním takovým technikem poprat. Přestože byl v porovnání s mohutným mariňákem skoro poloviční, technik z něj tehdy málem vymlátil duši.

„A druhá chyba?“

„Nevyžadovala jsem slovní potvrzení.“

„Také správně. Je sice jen malou útěchou, že jste na to přišla až teď, ale lepší na cvičišti než na bojišti,“ přikývl znovu Gelu. „Vědátoři si sice pořád nejsou jistí, za jak dlouho nanity člověka kompletně ovládnou, ale na ťuknutí do vysílačky budou určitě potřebovat méně času než k mluvení.“

„A jak jste do Coldwella dostal nanity?“ zeptala se Labaničová. „Hledí má nedotčené a jehlu přes oblek neprotlačíte.“

Gelu ji probodl zamračeným pohledem, ale Labaničová mu ho klidně oplácela. Od začátku věděl, že to s ní nebude jednoduché.

Salamis během posledních dvou bojových operací přišla o dvě družstva mariňáků, která bylo třeba nahradit. U obranného družstva se na ně usmálo štěstí, protože UTSS *Malaguita*, evropský křižník třídy *Dragon*, byla kvůli instalaci energetického štítu odvolána do doku na Zemi. Kapitán Kallirisová pak využila pár laskavostí, které jí dlužili výše postavení důstojníci, a z *Malaguity* přetáhla kompletní sebrané obranné družstvo.

Nahradit výsadkové družstvo však bylo mnohem obtížnější. Polovinu mariňáků v každém výsadkovém družstvu tvořili specialisté, kteří měli po nalodění na korzářské plavidlo získat maximum informací dřív, než ho Korzáři zničí. Zatímco rotmistr a dva desátníci dostali jen základní výcvik ve sběru a zajišťování biologických vzorků a exotické techniky, zbylí tři členové museli umět mnohem víc. Poručík Codrescuová bývala zdravotnicí u mariňáků, později dokončila lékařskou školu a podílela se na výzkumu rekonstrukční nanotechnologie, odkud ji velitel Marhoul vylákal zpátky do aktivní služby. Její zástupce podporučík Azzopardi byl opačný případ, k UTF přišel jako skokový technik a po dvou letech obsluhování nadsvětelného pohonu zatoužil po něčem víc vzrušujícím.

Jenže podporučík Karina Labaničová svou specializaci nezískala ani u mariňáků, ani v civilu, protože se rozhodla k nevídanému kroku a přešla k mariňákům z rozvědky. Gelu viděl její podezřele stručnou oficiální složku, díky svým kontaktům do ní ještě pár informací přidal, a hned poznal, že tahle agentka netrávila pracovní čas prohlížením videí obtloustlých politiků a odhadováním, kdy je skolí infarkt. Kryptografie, elektronická špionáž a ostřelovačská specializace naznačovaly něco mnohem zajíma-

vějšího. Před třemi lety se ji pokusili stáhnout z terénu, podle všeho si zneprátelela někoho ve velení, a než aby skončila v kancelářském akváriu, skočila raději do žraločího bazénu vesmírné pěchoty.

„Coldwelle, odpovíš podporučíkovi, jak se do tebe ty nanity dostaly?“

„Otevřel jsem si hledí,“ odpověděl Coldwell. Když se na něj Labaničová podezřívavě podívala, pokrčil rameny. „Major ale nejdřív sejmul zbytek týmu a namířil mi do obličeje brokovnicí. Když už mám mít v hlavě kov, dávám přednost tomu, který z ní půjde teoreticky vyndat.“

„Spokojená, podporučíku?“

„V rámci možností ano, pane.“

Gelu se místo dalšího poměřování pohledů raději podíval na svůj FAC. „Teď vás nechám, abyste mezi sebou mohli probrat své chyby. Do patnácti minut ale musíte být z obleků venku, než sem dorazí diplomatická delegace. Většinou se jim moc nelíbí připomínka, kdo jim bude zachraňovat zadky, když nezvládnou svoji práci.“

S tím se major Gelu otočil a odešel.

„Co se stalo?“ zeptala se poručík Codrescuová druhého týmu, když major Gelu zmizel z dohledu.

Podporučík Azzopardi otočil hlavu a ukázal na červený bod na přílbě. „Objevil se za námi jako duch, dvě rány, a já i Boyles jsme byli mimo.“

„A naživu nechal jen Coldwella, protože věděl, že ho poslechnou na slovo,“ dodala s mírnou výčitkou Labaničová.

Coldwell omluvně rozhodil rukama. „Taková už jsou pravidla. Radši nechtějte vědět, jak by se po nás vozil, kdybych vás zkusil varovat.“

„A jak se sem vůbec dostal?“ zeptal se Stamatov. „Musel se tím tunelem proplazit nad celým skladištěm za jak dlouho... za pět minut?“

„Můj drahý Borisi,“ usmál se na něj Coldwell. „Čím dřív pochopíš, že je lepší nepřemýšlet, jak major dělá, co dělá, tím líp pro tebe. Ber to prostě jako gurkhskou magii. Povídám vám, jestli se majorovi někdy dostanou do hlavy nanity, budeme muset odpálit celou *Salamis* a doufat, že to bude stačit.“

„Vítejte na *Salamis*. Prosím, posaďte se,“ vyzvala kapitán Kallirisová diplomatickou delegaci, když vešla do taktické místnosti a usadila se ke stolu.

„Děkuji, kapitáne Kallirisová,“ usmál se na ni hlavní vyjednaváč Alistair Stansfield.

Šedivějící Američan byl ukázkovým diplomatem, od dobrácké tváře, kterou byste čekali u oblíbeného strýčka, po tak dokonale upravené vlasy a oblečení, že by na nich chybu marně hledal i instruktor v základním výcviku. Dost starý, aby vzbuzoval respekt, ale v dobré kondici, aby ho nikdo nemohl podezřívat ze slabosti. Když je Marhoul vyzvedl v hangáru, Stansfield si s ním jako jediný potřásl rukou, a i jeho stisk byl dokonale vyladěnou směsicí síly a ohleduplnosti. Marhoul však ani na okamžik nepochyboval o tom, že když se rozhodovalo, kdo povede první diplomatické jednání s mimozemskou civilizací, Stansfield nemilosrdně odstraní každého konkurenta, na kterého dokázal najít nějakou páku.

Vedle Stansfielda se usadili jeho asistenti, oba tak o polovinu mladší než hlavní vyjednaváč. Vysoký Nigerijec se jmenoval Paul Okoro a Stansfield si z něj zjevně vychovával svého nástupce. Stejně vystupování, stejný dobrácký úsměv, dokonce i jeho oblek

vypadal jako kopie toho Stansfieldova. Pár vrásek a šedin, a mezi ostatní diplomaty zapadne hladce jako naolejovaný píst. Na jeho kolegyni však bylo vidět, že ji povýšení v nejbližší době nečeká. Cristina Pollastriová působila roztěkaně, havraní vlasy měla svázané do ohonu, ze kterého uteklo pár pramínků, a na pravém rukávu si zapomněla zapnout manžetový knoflík. Zatímco Stansfield a Okoro vypadali, jako by je čekalo jen další rutinní jednání, Pollastriová na Marhoula dělala dojem člověka, který si plně uvědomuje vážnost situace a příliš mu to nesvědčí.

Poslední člen delegace k diplomatickému sboru nepatřil a nesnažil se to ani předstírat. Stansfield podsaditého padesátníka s buldočí tváří představil jako fregatního kapitána Sebastiana Ramose, ale Marhoula by ani v nejmenším nepřekvapilo, kdyby mu hodnost poprvé přidělili teprve předevčírem. Rozvědka si hodnosti tradičně půjčovala podle potřeby a jejich jediným účelem byl vynucený respekt u skutečných vojáků, kteří je museli poslouchat. K diplomatům se choval s viditelným despektem, a když se usadil ke konferenčnímu stolu, záměrně mezi sebou a jimi nechal jedno volné křeslo.

„Než začneme, rád bych vám jménem naší delegace poděkoval, že můžeme letět s vámi.“ Stansfieldův úsměv by mohl být zářivější, jen kdyby mu někdo vyměnil zuby za diamanty. „*Salamis* se již dvakrát zapsala do historie a já jsem hrdý, že potřetí s ní historii budu moct psát i já.“

„Děkuji, pane Stansfelde,“ odvětila Kallirisová, jako by na to rozhodnutí měla nějaký vliv. „Jen doufám, že se konečně dozvím, kam vlastně poletíme. Uvědomuji si, že jde o citlivou záležitost, ale bývá dobrým zvykem s předstihem informovat alespoň kapitána.“

Marhoul potlačil pousmání. Kapitán Kallirisová uměla být diplomatická, když chtěla, ale pokud jí něco vadilo, nenechávala si

to pro sebe. A zatajování důležitých informací jí vadilo hodně. Většinu kariéry byla mariňákem a život už ji naučil, že čím déle držíte vojáky ve tmě, tím větší je riziko, že tam o něco zakopnou a zlomí si nohu. V lepším případě.

„Za to se vám upřímně omlouvám, kapitáne Kallirisová, ale jak jste sama řekla, jde o velmi citlivou záležitost,“ řekl omluvným tónem Stansfield. „Vzhledem k nedávným... incidentům musíme být velmi opatrní.“

„Těmi *incidenty* myslí úniky informací,“ ozval se Ramos. „Někdo v diplomatickém sboru si pustil pusu na špacír a edenité teď na nás mávají transparenty se Sépiany.“

„V první řadě, pane Ramosi, pro svá obvinění nemáte žádné důkazy,“ ohradil se Stansfield. Stále mluvil klidným, vyrovnaným hlasem, ale Marhoul v něm rozpoznal podrážděný podtón, který naznačoval, že Stansfield s Ramosem už na dané téma několik hovorů vedli a patrně nebyly vždy úplně diplomatické. „A za druhé, naši potenciální spojenci se nazývají Gasbivacephové.“

„Tak v první řadě, já si nemíním lámat jazyk kvůli jménu, které oni používají jen pár týdnů, dokud to nebude nezbytně nutné,“ odsekl Ramos.

„A za druhé, já vám nebudu mluvit do toho, jak jim máte mazat med kolem chapadel, a vy mně zase nebudete mluvit do mojí práce. Netěšní to u vás a je jen otázkou času, než to vadné těsnění najdu.“

„Co myslíte tím, že oni jméno Gasbivacephové nepoužívali?“ zeptal se rychle Marhoul, když se Stansfield nadechoval k další podrážděné odpovědi. Tohle měli být diplomaté, kteří budou navazovat kontakt s cizí civilizací? Zatím to vypadalo, že se nedohodnou ani sami mezi sebou.

Stansfield se nejprve podíval na Ramose, který pokrčením ramen naznačil, že se onomastické přednášky může klidně ujmout někdo jiný, a pak předal slovo asistentovi.

„Gasbivacephové jsou ve skutečnosti tři různé rasy obývající stejnou planetu,“ začal vysvětlovat Okoro. „Nemluvím tu o etnických rozdílech jako u nás, ale o třech příbuzných, avšak zároveň odlišných druzích. Nejlepším přirovnáním z naší historie by patrně byli kromaňonci a neandrtálci. Dokud nenavázali kontakt s námi, nikdy neměli potřebu nazývat se jediným společným jménem. Jednotlivé druhy si říkají gasterové, bivaleni a cepharité a jejich společné označení vzniklo prostým spojením začátků jejich jmen.“

„To budeme současně jednat se *třemi* rasami?“ ujišťoval se Marhoul.

„Jen s gastery a bivaleny,“ odpověděl Okoro. „Cepharité jsou v podstatě obožživelníci, kteří tráví většinu dne ve vodě, a proto je vesmírné cestování příliš nezajímá.“

„Děkuji za vysvětlení.“

Stansfield se podíval na Ramose, ale Marhoulův trik zabral, protože ani jeden neměl potřebu v hádce pokračovat. Vyjedna-vač se místo toho otočil ke své asistentce. „Cristino, prosím, po-dejte mi datovou kartu.“

Pollastriová mu podala malou plastovou kartu, na kterou se obvykle nahrávaly informace příliš citlivé na to, aby se posílaly přes komunikační bóje a lokální síť. Stansfield si kartu podržel před okem, aby ji skenem sítnice odemkl, a pak ji zasunul do zdířky holografického projektoru. Nad stolem se ukázal model hvězdné soustavy.

„Letíme do soustavy Cinturón de Sangre a jednání proběhne na těžební stanici *Muribeca*.“

„Cinturón de Sangre... Krvavý pás?“ zeptala se Kallirisová, když se poradila se svými omezenými znalostmi španělštiny. „To není moc povzbudivé jméno.“

Stansfield se zasmál. „Ujišťuji vás, kapitáne, že za ním není žádná morbidní historie. Jak můžete vidět na hologramu, hvězda Sangreal je rudý veleobr a obíhá ji vnitřní asteroidový pás. Kapitán *Exploreru*, který soustavu mapoval, o něm prohlásil, že vypadá jako tisíce krvavých kapek, a jméno už soustavě zůstalo. Soustava má pouze jedinou planetu, plynného obra Corazón, vnitřní planety byly patrně zničeny během rozpínání Sangrealu, a kromě těžební stanice *Muribeca* tu žádné stálé osídlení není.“

Marhoul si těžební stanici našel v databázi na svém datapadu. „Ta stanice patří Jihoamerické unii. Čekal bych, že k jednání dojde spíše na stanici spadající pod UTF.“

„To byla samozřejmě první možnost, ale *Muribeca* se nakonec ukázala být vhodnějším řešením.“ Stansfield přiblížil těžební stanici na okraji asteroidového pásu. Tvarem se podobala nábojnici, ke které někdo přivařil několik tyčí zakončených lesklými koulemi. „V první řadě se nachází na okraji našeho kolonizovaného prostoru, což bylo jedno z hlavních kritérií, která diplomatickému sboru zadal velkoadmirál Farrugia. Je to jen preventivní opatření, kdy nechceme cizí loď vpouštět příliš hluboko na naše území.“

„Tím myslí, že velkoadmirál má dost rozumu, aby si uvědomoval, že nepřítel mého nepřítele může být klidně ještě větší parchant než ten první nepřítel,“ poznamenal Ramos. Stansfield jeho vyrušení tentokrát přešel jen zamračeným pohledem.

„A druhým důvodem je sama stanice. Cinturón de Sangre má potenciál stát se jedním z nejvýznamnějších zdrojů transolaritu, a Jihoamerická unie si je toho plně vědoma. *Muribeca*